

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 231.531 van 11 juni 2015
in de zaak A. 212.008/XIV-35.555**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Maurice Mandelblat
 kantoor houdend 1030 Brussel
 A. Reyerslaan 41 bus 8
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor
Asiel en Migratie
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Carmenta Decordier
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
Harlekijnstraat 9

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 26 maart 2014, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 119.735 van 27 februari 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 10.437 van 16 april 2014.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 4 maart 2015.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Maurice Mandelblat, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Tine Bricout, die *loco* advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 20 juni 2013 in hoofde van verzoeker een beslissing tot niet-verlenging van het BIVR en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 11 september 2013 stelt verzoeker tegen die beslissingen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 27 februari 2014 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de voornoemde beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Met hetzelfde arrest verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing tot niet-verlenging van het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (hierna: het BIVR). Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Artikel 14, derde lid, van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’ luidt:

“De memorie van wederantwoord of de toelichtende memorie heeft de vorm van een samenvattende memorie waarin alle argumenten van de verzoekende partij op een rij worden gezet. Behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft, doet de Raad van State uitspraak op basis van de samenvattende memorie.”

In het aan dat besluit voorafgaande verslag aan de Koning wordt bovendien vermeld:

“De samenvattende memorie dient de argumenten van het verzoekschrift en van de memorie van wederantwoord als een geordend geheel weer te geven. De verzoekende partij, die moet worden bijgestaan door een advocaat, wordt er aldus toe gebracht een allesomvattend overzicht in te dienen, dat de uiteenzetting van de feiten bevat, haar eventuele antwoorden op excepties van niet-ontvankelijkheid en haar middelen in één enkele, pertinente argumentering.

[...]

Het gevolg van de verplichting om een samenvattende memorie in te dienen is dat de Raad van State in beginsel geen uitspraak meer hoeft te doen op basis van de uiteenzetting van de feiten en middelen vervat in het verzoekschrift.”

Het doel van die bepaling is de vereenvoudiging van het onderzoek van het cassatieberoep door het de Raad van State mogelijk te maken uitspraak te doen op basis van één enkel procedurestuk van een verzoekende partij, met name de samenvattende memorie. In de memorie van wederantwoord geeft verzoeker een toelichting bij het middel die verschilt van de uiteenzetting in het verzoekschrift tot cassatie. Hierna wordt het middel derhalve enkel in oenschouw genomen zoals het in de memorie van wederantwoord voorkomt.

5. Verzoeker werpt in een eerste middel de schending op van artikel 6.1 en 6.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950 (hierna: het EVRM), en van “het algemeen rechtsprincipe van het vermoeden van onschuld”.

Verzoeker voert in de memorie van wederantwoord aan dat hij de schending van artikel 6 van het EVRM en van het vermoeden van onschuld voor het eerst in de graad van administratieve cassatie kan opwerpen omdat het eerder gaat om een in het bestreden arrest dan wel een in de aanvankelijk bestreden beslissing gepleegde schending. Verzoekers burgerlijke rechten, met name het recht op verzorging, komen in het gedrang omdat hij om medische redenen tot verblijf werd gemachtigd met toepassing van artikel 9^{ter} van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet).

In het bestreden arrest wordt van verzoeker gevraagd een negatief bewijs te leveren vermits wordt overwogen “dat verzoeker niet aantoont dat hij bij zijn aanvraag om verlenging (van verblijf) een bewijs had toegevoegd waaruit blijkt dat hij geen nieuwe inbreuken tegen de openbare orde had gepleegd”. Anders dan de eerste rechter voorhoudt, ontbreekt volgens verzoeker te

dezen ook een formeel proces-verbaal of de vaststelling van een strafbaar feit waaruit een inbreuk op de openbare orde kan blijken. Het verwijt in de aanvankelijk bestreden beslissing berust enkel op een telefoongesprek met een niet-geïdentificeerde ambtenaar en een anonieme gesprekspartner van de federale politie.

Verzoeker besluit dat hij de Raad van State niet vraagt in de beoordeling van de zaak zelf te treden maar om de schending van substantiële, op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen vast te stellen nu de concrete gegevens van de zaak doen blijken dat de beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kennelijk onredelijk is en in strijd met hetgeen in de aanvankelijk bestreden beslissing wordt aangevoerd.

Beoordeling

6. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk en ondubbelzinnig gesteld dat geschillen betreffende de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied niet onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM vallen (zie EHRM (GK) 5 oktober 2000, Maaouia/Frankrijk; EHRM (GK) 4 februari 2005, Mamatkulov en Askolov/Turkije; EHRM 14 februari 2008, Hussain/Roemenië; EHRM 27 februari 2014, Zarmayev/België). Daaraan wordt geen afbreuk gedaan door verzoekers stelling dat zijn machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op medische redenen was gesteund.

Alleen al om die reden is het eerste middel in die mate niet-ontvankelijk.

7. Het strafrechtelijk vermoeden van onschuld staat er niet aan in de weg dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid. De Raad van State vermog als administratieve

cassatierechter niet in de beoordeling van de feiten te treden en hij vermag derhalve niet na te gaan of de beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het licht van de feitelijke gegevens van de zaak “kennelijk onredelijk” is of niet. Verder blijkt uit de behandeling van de andere middelen hierna geen onwettigheid in de beoordeling van de zaak door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter. Het eerste middel is in die mate, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

8. Het eerste middel kan niet tot cassatie leiden.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

9. Verzoeker werpt in een tweede middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 13, § 3, 2°, en 39/65 van de vreemdelingenwet en van “de bewijskracht van de akten in de zin van artikel 1319 en 1320 van het Burgerlijk Wetboek”.

Hij voert aan dat de verwerping van het annulatieberoep tegen de weigering van de verlenging van het BIVR in strijd is met de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker zou niet in België mogen verblijven maar België niet moeten verlaten. Hij acht dergelijke tegenstrijdigheid van motieven in strijd met artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de vreemdelingenwet.

Bovendien wordt in het bestreden arrest verwezen naar “een proces-verbaal [...] dat geldt als bewijs van de erin opgenomen feiten”, terwijl in een brief van de procureur des Konings van Antwerpen van 9 september 2013 in het administratief dossier slechts sprake is van een “vereenvoudigd proces-verbaal”, zijnde de registratie van de voornaamste elementen van een bepaald misdrijf dat relatief weinig ernstig is en niet aan het parket werd

overgemaakt. Volgens verzoeker is daardoor in het bestreden arrest de bewijskracht van de brief van de procureur des Konings van 9 september 2013 miskend en is er een draagwijdte aan gegeven die onverenigbaar is met de inhoud ervan.

Verzoeker vervolgt dat met het bestreden arrest legitimiteit is gegeven aan de bestreden beslissing die enkel steunt op een synthesedocument van een telefoongesprek met een onbekende gesprekspartner van de federale politie, waaruit slechts blijkt dat verzoeker “gekend is voor één feit, nl. het bezit van drugs op 22/02/2012 te Antwerpen”. Er blijkt niet uit dat verzoeker “werd opgepakt”, zoals in de aanvankelijk bestreden beslissing werd aangehaald. Door legitimiteit te verschaffen aan een beslissing die steunt op onbestaande feiten, vermits verzoeker niet werd opgepakt en er geen proces-verbaal als dusdanig bestaat, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 13, § 3, 2°, van de vreemdelingenwet geschonden. Daarenboven is volgens verzoeker bij het nemen van de aanvankelijk bestreden beslissing geen rekening gehouden “met alle feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het opstellen van het vereenvoudigd synthese-PV”, zodat er ook om die reden geen legitimiteit aan had mogen worden verschaft.

10. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel. Hij voegt toe dat de in het bestreden arrest gebruikte formulering van “proces-verbaal” in strijd is met de wettelijke definitie ervan vermits een proces-verbaal wordt verondersteld naar het parket te worden gestuurd. Verzoeker acht de verwijzing door de verwerende partij naar een arrest van de Raad van State van 19 juni 2013 niet dienstig vermits het betrekking had op een beslissing betreffende een aanvraag om machtiging tot verblijf en een verwijderingsmaatregel terwijl het te dezen een beslissing betreft over de verlenging van een reeds verleende machtiging tot verblijf.

Beoordeling

11. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter en door artikel 39/65 van de vreemdelingenwet specifiek aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Wel moet de rechter expliciet of impliciet antwoorden op elke vraag, elke exceptie, elk middel en elk verweer van de partijen.

Een beslissing tot weigering van verlenging van verblijf en een bevel om het grondgebied te verlaten zijn afzonderlijke beslissingen. Te dezen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het bevel om het grondgebied te verlaten vernietigd wegens een schending van artikel 3 van het EVRM. Dit houdt niet in dat de beslissing tot weigering van verlenging van verblijf, die geen verwijderingsmaatregel bevat, ook zou moeten worden vernietigd. Er is dan ook geen sprake van tegenstrijdige motieven die met een gebrek aan motivering zouden moeten worden gelijkgesteld. Het tweede middel is ongegrond wat de voorgehouden schending van de jurisdictionele motiveringsplicht betreft.

12. Zelfs indien wordt aangenomen dat een vereenvoudigd proces-verbaal niet wordt doorgestuurd aan het parket, sluit dit niet uit dat de opsteller ervan dergelijk proces-verbaal op eigen initiatief naar het parket kan sturen, dat het parket dit proces-verbaal zelf kan opvragen of dat het kan leiden tot verder onderzoek en eventueel tot strafrechtelijke vervolging.

Verzoeker betwist niet dat hij kennis heeft gekregen van de inhoud van het vereenvoudigd proces-verbaal door een brief van het parket van de procureur des Konings van 9 september 2013. Vermits ook een vereenvoudigd

proces-verbaal een proces-verbaal is, is de bewijskracht van deze brief niet miskend door het bestreden arrest met de overweging dat een proces-verbaal is opgesteld. Het tweede middel is in die mate ongegrond.

13. De in aanmerking genomen feiten zijn het bezit van drugs te Antwerpen op 22 februari 2012, terwijl als voorwaarde voor de verlenging voor verzoekers verblijf was gesteld dat hij geen nieuwe inbreuken op de openbare orde mocht plegen. Dat de aangehaalde feiten werden vastgesteld in een vereenvoudigd proces-verbaal en dat verzoeker er niet voor werd opgepakt, betekent niet dat deze feiten niet zouden kunnen gelden als bewijs dat verzoeker de openbare orde heeft geschaad en de voor de verlenging van zijn verblijf gestelde voorwaarden niet heeft nageleefd. Vermits de Raad van State als administratieve cassatierechter niet vermag in de beoordeling van de feiten te treden, is hij niet bevoegd in de plaats van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de redelijkheid of de “legitimiteit” te beoordelen van de aanvankelijk bestreden beslissing in het licht van de feiten waarop deze laatste is gesteund. Verzoeker maakt wat dat betreft dan ook geen schending van artikel 13, § 3, 2^o, van de vreemdelingenwet aannemelijk. Het tweede middel is in die mate, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

14. Het tweede middel kan niet tot cassatie leiden.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

15. Verzoeker werpt in een derde middel de schending op van artikel 17 van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: richtlijn 2003/86).

Verzoeker voert aan dat deze richtlijn van openbare orde is en als dusdanig voor het eerst in de graad van cassatie kan worden aangehaald. Volgens hem is artikel 17 ervan voldoende duidelijk en heeft het rechtstreekse

werking zodat verzoeker had moeten worden gehoord alvorens de beslissing tot weigering (van verlenging) van verblijf werd genomen. Door met de aanvankelijk bestreden beslissing enkel op basis van een anoniem en summier telefoongesprek verzoekers verblijf in te trekken, is artikel 17 van richtlijn 2003/86 geschonden. Deze bepaling is ook met het bestreden arrest geschonden door legitimiteit aan die motivering te verschaffen.

16. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel. Hij voegt toe dat de verwerende partij niet preciseert uit welke wettelijke bepaling de omzetting zou blijken van richtlijn 2003/86 in het Belgische recht.

Beoordeling

17. Uit de feitelijke uiteenzetting in het bestreden arrest, die door verzoeker niet wordt betwist, blijkt dat verzoeker zich eerst vluchteling heeft verklaard, dat hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd, dat hij vervolgens een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet heeft ingediend en dat deze aanvraag uiteindelijk tot de aanvankelijk bestreden beslissingen heeft geleid.

Daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking van richtlijn 2003/86 en de vraag of de mogelijke schending ervan voor het eerst in de graad van administratieve cassatie kan worden opgeworpen, dient te worden vastgesteld dat deze richtlijn uitsluitend betrekking heeft op gezinshereniging. Verzoeker toont geen enkel verband aan tussen het toepassingsgebied van richtlijn 2003/86 en zijn eigen situatie als afgewezen aanvrager van een machtiging tot verblijf op medische gronden, zodat hij zich alleen al om deze reden niet dienstig op die richtlijn kan beroepen.

Het derde middel is niet-ontvankelijk en kan bijgevolg niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van elf juni tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Carlo Adams,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques